

da, at man ikke kunde komme frem ad den Vej. Er der noget, som Folketinget har taget Stilling til, er det netop til det Princip, som det ærede Medlem her har fremført. Da han kom med sit Forslag i 1879, da enedes Flertallet i Udvalget, baade det ærede Medlems egne Meningsfæller og Medlemmer fra den saakaldte radikale Side og Højremedlemmer af Udvalget om, at Principet i det nu foreliggende Forslag kunde ikke danne Grundlaget for en kommunal Bestatningslov, det var i og for sig principstridigt, man vilde holde paa det gamle Princip, som Folketinget hidtil har hævdet, nemlig at Næringskommunen beskatter. Jeg bebrejder altsaa det ærede Medlem, at han er blevet enig med den ærede Minister om, at man ikke kunde komme frem ad den Vej. Den ærede Minister sagde det samme, at det har tidligere vist sig, at hverken Tonnesbech eller Monrad vare naaede frem ad den Vej. Jeg mener kun, at der ikke er gjort, hvad der kunde gøres i den Henseende. Jeg vil rent ud sige, at dette har ikke vist sig at være Tilfældet. Nej, det ærede Medlem og den ærede Minister ere nu blevne enige, og jeg bebrejder nu det ærede Medlem, at han ikke forsøgte Vejen fuldt ud, inden han forlod den, og at han er slaaet ind paa et andet Princip, som jeg mener er forkasteligt. Saa saade det ærede Medlem — og det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (M. Andersen) samt det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (M. Madson) vare inde paa det samme — at jeg i Gaar havde sagt, at vi skulde blive ved det gamle Princip, vi havde haft i 25 Aar, og som havde gældt ude i Kommunerne, og det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds sagde, at det var Drømme hos mig, og det var derover, det ærede Medlem smilte. Hvis det ærede Medlem imidlertid havde hørt bedre efter, saa havde han ingen Grund haft til at smile der. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde drømt mig saaledes ind i Folketingets tidligere Stilling, at jeg i Fantasten mente, at det havde været gældende hele Tiden ude i Landet, at man havde beskattet efter dette Princip. Men det har jeg slet ikke sagt. Jeg ved nemlig meget vel, at man ude i Landet ikke har beskattet efter dette Princip. Man har overhovedet slet ikke beskattet den Slags,

thi hvad skulde vi ellers have denne ny Stattelov for? Jeg sagde blot, at det har Folketinget hævdet som sit Princip i en lang Arrække, og det ærede Medlem har ogsaa hævdet det som sit Princip undtagen i 1879, da han sammen med sine Meningsfæller sagde, at det duede ikke, men siden tog saa det ærede Medlem det gamle Monradste Princip op igen i 1883. Det var det, jeg nævnte, og saa nævnte jeg som det gamle Princip ude i Landet, at de Skatter, som Kommunen skal have, skal den selv paaligne. Den paaligner selv sine Skatter med den Procent, som den tror er den rigtige. Det er det gamle Princip, men det er ikke det, det ærede Medlem kom med i Hjør eller den højtærede Minister i Aar. Nu skal det jo være saa, at Opholdskommunen paaligner, og Næringskommunen faar, hvad der kan blive til den fra Opholdskommunen, og det vil i mange Tilfælde ikke blive 2 pCt. Saa vi dette Lovforslag gennemført, skal det nok vise sig, at den Sætning, hvori der staar „dog ikke ud over Halvdelen“ vil føre til, at det ikke vil blive 2 pCt. Det ærede Medlem sagde, at jeg vilde knuse Forslaget; det Ord Knusning ansøgte han flere Gange i sit Foredrag. Jeg har slet ikke tilfattet, at knuse noget som helst Forslag, og det af den simple Grund, at jeg ikke tror at kunne knuse noget Forslag over for det store Flertal af det enige saakaldte Forhandlingsparti af baade Højre og Venstre, af Højres Moderation og det forhandlende Venstre tillige med Ministeren. Jeg kan ikke knuse noget, det har jeg ikke tænkt paa. Nej, jeg har kun sagt, at jeg kom med min Henslilling til det høje Flertal, med en Bøn om dog, at se, at saa det gamle Princip ført igennem. Jeg tror, at der var Anledning dertil, thi de have ikke forsøgt det tidligere helt igennem. Jeg tror, at naar man igen skal til at forhandle om den kommunale Bestatning, vil det blive nødvendigt, og det maa man komme til igen. Ærede Medlemmer ville kunne sige sig selv, at det vil komme frem igen, thi her udelukkes der saa mange Spørgsmaal, at man kan være vis paa, at Sagen ikke vil være afgjort, fordi vi vedtage denne, som den højtærede Indenrigsminister selv sagde, delvise Løsning. Den vil kun komme til at ligge som en Sten paa vor Vej, hvis vi forlade det gamle Princip,